

TÝDENNÍ HLASATEL

Entered at the Post Office at Chicago, Ill., as second class matter.

Ročník I.

Chicago, středa dne 26. října, 1892.

Číslo 13.

V družině dobrodruha krále.

HISTORICKÝ ROMÁN. Sepsal BOHUMIL HAVLASA.

Pokračování.

králův voj, odnáší on slávu vítězství, byť i podřízený bitvu rozhodl, ano vedl; vykoná-li věhlasný čin na radu svých pánů, tuž jemu přiřknuta čestná pověst — a proviní-li se, má snad odnáseti hanu, kletbu přítomnou i budoucí jeho rádce? U ďábla, pane bratře! Umí-li přijímati král vavřiny, chválu, velebení za vítězné bitvy, za šlechtné, velké činy, proč ne též hanu za hanebnosti?"

Heřman se zasmušil. Přisvědčil mu v duchu; poznal to již v době právě minulé; často krále přirovnával se šlechtným svým pěstounem, neslyše ani chladnou, zdrcující logiku Wartemberkovu; ale láska jeho k Marii nutila jej přelhávat sama sebe. I teď nechtěl zřejmě přisvědčit, umínil si upoutat hovor na jiný předmět. Pozdvihl hlavu a skutečně překvapen zvolal:

"Pane Ješku, kdo je tento mladý kněz? Nemýlím-li se, znám jej z Týna."

"Ano, je to František Eberlín, tamní farář, jenž jest od měšťanů na faru dosazen proti vůli biskupa a kapituly. Pátky o vrchní právo nad touto farou neberou konce, měšťané i kapitula trvají stále na svém, každý chce být právomocným."

"Tedy je to vydatná sňla, tento kněz?"

"Jsi pln bystrého ducha. Kdybys tajiti chtěl, řekl bych: jest zde co domácí přítel; musím připomenout, že jest zpovědníkem pána z Lipé."

"Měšťanský kněz?"

Pán ze Stráže ve smíchu pokrčil ramenoma. "Toť snadno vysvětlitelno. Každý z přítomných nešlechticů má cenů pro nás, nikdo není zbytečný. Co se týče faráře týnského, je z mocného měšťanského rodu od Kamene; viz, jak laskavě hovoří s oběma Fridingery, jsouť to jeho osadníci a mužové vlivu požívající, a komu tací náležejí —"

"Rozumím. A tím chceš říci?"

"Že jsme mocni! Pane bratře, Jindřich z Lipé není cizinec, jest Čech a výtečný velmož. Tys teď na rozcestí, pamatuj. Pojd!"

Bylo zřejmo, že ho uvedl schvalně v tato místa; i rozmluva ta byla jakousi předmlouvou, neboť když vstoupil do vedlejší komnaty, šel jim vstříc pán z Lipé, otec. Heřman pohlédl vyčítavě na svého průvodce.

Ten mu porozuměl. "Choval jsem se snad nebohatýrsky?" tážal se. „Ne vůle jiného, vůle má mě nutila s tebou promluvit!"

"Odpusť!" odpověděl Heřman a obrátil se k velmoži, s nímž zůstal o samotě. "Tys mne sem požádal, Milosti?"

"Ano, pane z Miličina; rač useduout. Rozmluva naše jest zcela přátelská. Přál bych, abys nalézal se v našem táboru."

"Neznám žádných táborů, pane z Lipé, mám za to, že je teď smír mezi stranami."

Velmož se usmál. "Rozuměj mi," odvětil; "není nám známa budoucnost."

"A smloava domažlická?"

"Víš, co říkával císař Albrecht synovi svému Rudolfovi rakouskému, když se tento král kaše ucházel o českou korunu? Nelituj jim — českým pánům — bělpucha a černidla, zapisuj se, že jim dáš, co jen požádají, však jim to zas vezmeš na čase a šíje jim oholíš. Znáš dostatečně povahu krále Jana, bych měl ještě něco dokládat."

"A co z toho, velmožný pane?"

"Proto musíme býti vždy připraveni. Pane z Miličina, já posud věřím, že zastávám pouze práva českých stavů proti přehmatům a libůstkám Lucemburka, a proto nemám příčiny skrývat se před tebou se svým práním. Chceš mi darovati své přátelství?"

"Pane z Lipé," řekl Heřman oblomen upřímným tónem, "ty odpustíš — posud jsem králův. Později!"

"Budiž, nežádám víc! Doufám, že je to již tvé svolení, neboť král Jan nejevil dnes velké chuti popřávat ti uče svou přízeň, ano zaslechl jsem ze vlastních jeho úst, když jej pán z Řičan na tebe upomenul: "Saint Denis! ten zpupný zeman! běda mu!"

Mladý muž se chladně uklonil a sklamal tak velmože, jenž očekával, že se zalekne; nicméně potvrdil ho ještě více v domnění, že jest jakási důležitá událost příčinou Janova hněvu, a mimovolně dodal: "Ty jsi slyšel táž slova z úst Jeho Milosti?"

"Skutečně, ještě hrozivější, pane z Lipé," odvětil Heřman.

Lipé se kousal do rtů. "A ty se neobáváš? nehledáš přátel, kteří odolají?"

"Nikoli, Milosti, ano pravím ti, že se navrátím opět na hrad, nebudu-li jinak zaměstnán. Přes každou výstrahu chci zase nastoupiti svou službu."

"Ah, tedy hodláš napravit vše?"

"Nikoli," odvětil hrdě Heřman na úštěpačná tato slova. "Mé činy nepotřebovaly dosud napravení. Jsem hrd na to, že vím, co konám; chci mu odolati."

Velmož seznal, že marně vyzvídá; mrzelo ho sice, že nemělo jeho pátrání úspěchu, ale přest to podal Heřmanovi upřímně, ano po posledních slovech skoro s obdivem ruku.

"Mnoho se odvažuješ," pravil; "věř, pane z Miličina, že bych tě litoval, kdybys podlehl. Prozatím však nezapomeň, že můžeš v každém případě na mne spoléhat. Přál bych si jistě čítati tebe mezi své přáteli."